Kalász István

Közelítő tél

Sötétben csönget kenyeret kér
kicsi vajat sajtot
a bolt bezárt férje vidékre ment
pénzt nem hagyott
és a bankkártya sem…
és nem tudja
megadni a kölcsönt mert
összeállt a cement
a folyóparton beragadt
meg elgörbült
a mosógép gyémánttengelye
de a gyereknek ölelő fát vett
ezt sírta
de majd járnak az erdőbe gombáért
és valami lesz
valahogyan
mosolyog
és mit tehetne értem –
nem kérek perszézek csak
nézem a falat
mögötte
fordulok bele az előszobatükörbe
majd vágom tovább
a vajkést a pénzmetszőollóval apróra
de közben érzem alattam már
húzódik a föld őszre
és akkor összébb bújunk melegítjük egymást
a hideg szobában a gyerekek énekelnek
nyárról hintáról
az égnek kislapáttal feldobott
homokról.

Akit szeretek

születésnapjára annak indiget hozok –
az indig
az Alpok márványrepedéseiben telel
ködtől nem válik el
téli álmában lehet megfogni ölben hozni
túlmelegbe tenni szőnyegre
az indig száradó ruhára pisál
befőttes üvegbe mászik
kicsi fürge orra mint őszi cipőd
szürke
karmol ha cuppogsz dudogsz
szirénára rezzen és keresheted…
de bundája mint társad keze és úgy
zihál hajnalban mint a szerelem régen… az elején - emlékszel? –
és ha bánod hogy elfogadtad kénes szaga lesz rebben mint varjak a fáról és
úgy néz mint ki víz alól jön fel
az utolsó pillanatban
és ekkor te – remélem megérted – indulsz
majd állsz a hegy előtt nézed a fenti ködöt
és elengeded.